

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zdeňky Jurasové a soudců JUDr. Bohumíra Žídka a JUDr. Šárky Žmolilové v právní věci žalobce **Kooperativy pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group**, se sídlem Praha 1, Templová 747, IČ: 47116617, adresa pro doručování: CLPU MV, Praha 10, Sámova 8, proti žalovaným **1) Pavolu O.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupenému JUDr. Zuzanou Havlíčkovou, advokátkou v Havířově-Podlesí, Karolíny Světlé 22 a **2) Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky**, se sídlem Praha 9, Drahobejlova 1404/4, IČ: 47114975, **o zaplacení částky 341.721,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Karviné ze dne 20.5.2008, č.j. 22C 64/2007-80, ve znění opravného usnesení ze dne 10.6.2008, č.j. 22C 64/2007-85,

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu se v odstavci II. výroku, v části, jíž byla žalovanému 1) uložena povinnost zaplatit žalobci částku 115.923,- Kč se specifikovanými úroky z prodlení z této částky a v odstavci III. výroku, v části, jíž byla žalovanému 2) uložena povinnost zaplatit žalobci částku 20.766,- Kč se specifikovanými úroky z prodlení z této částky, **p o t v r z u j e .**

II. Ve zbylé napadené části v odstavcích II. a III. výroku a v odstavcích V. - VIII. výroku se rozsudek okresního soudu **m ě n í** takto:

Žaloba vůči žalovanému 1) na zaplacení částky 173.883,- Kč s příslušenstvím a vůči žalovanému 2) na zaplacení částky 31.149,- Kč s příslušenstvím se z a m í t á .

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému 1) na náhradě nákladů řízení částku 8.920,- Kč advokátce JUDr. Zuzaně Havlíčkové ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Žalobce a žalovaný 2) nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce je povinen zaplatit státu na náhradě nákladů řízení částku 2.409,- Kč, žalovaný 1) částku 1.361,50 Kč a žalovaný 2) částku 244,- Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Karviné.

III. Odvolání žalovaného 2) do výroku I. a IV. se o d m í t á .

IV. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému 1) na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 12.814,- Kč advokátce JUDr. Zuzaně Havlíčkové ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému 2) na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 416,- Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Proti rozsudku, jímž bylo v odstavci I. výroku zastaveno řízení v části, jíž se žalobce domáhal po žalovaném 1) zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 289.806,- Kč za dobu od 11.11.2006 do 8.1.2007, v odstavci II. výroku žalovanému 1) uložena povinnost zaplatit žalobci částku 289.806,- Kč se specifikovaným úrokem z prodlení do tří dnů od právní moci rozsudku, v odstavci III. výroku žalovanému 2) uložena povinnost zaplatit žalobci částku 51.915,- Kč se specifikovaným úrokem z prodlení, v odstavci IV. výroku zamítnuta žaloba v části, jíž se žalobce po žalovaném 2) domáhal zákonného úroku z prodlení z částky 51.915,- Kč za dobu od 17.11.2006 do 20.11.2006, v odstavci V. výroku žalovanému 1) uložena povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 12.350,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, v odstavci VI. výroku žalovanému 2) uložena povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 2.179,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, v odstavci VII. výroku žalovanému 1) uložena povinnost zaplatit státu na nákladech řízení částku 3.412,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Okresního soudu v Karviné a v odstavci VIII. výroku žalovanému 2) uložena povinnost zaplatit státu na nákladech řízení částku 602,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Okresního soudu v Karviné, podali včasné odvolání oba žalovaní.

Žalovaný 1) napadl výroky v odstavci II., V. a VII. a navrhoval, aby byl v tomto rozsahu rozsudek okresního soudu zrušen a žaloba zamítnuta. Okresnímu soudu vytkl, že nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, pokud dospěl k závěru, že žalovaný 1) nebyl připoután bezpečnostními pásy. Znalecký posudek není jednoznačný, znalec pouze dospěl k závěru, že nepřipoutání se žalovaného 1) je pouze pravděpodobné. Vzhledem k tomu, že největší a nejzásadnější zranění utrpěl žalovaný 1) na hlavě, zabývali se lékaři právě tímto primárním zraněním a nevěnovali pozornost dalším podlitinám a povrchním zraněním. Je závažné, že v propouštěcí zprávě, kterou znalec cituje je např. uvedeno, že na dolních končetinách jsou povrchní oděrky na bérce a kolena. V přijímacím protokolu, který žalovaný 1) k odvolání dodal, je uvedeno, že dolní končetiny jsou bez edému lýtka volná atd. Nevěrohodná je rovněž výpověď svědka Romana G. Důkazy doposud soudem provedené nemohou vést k závěru, že žalovaný 1) nebyl připoután a navíc ani k tomu, že žalovaný 1) seděl na sedadle spolujezdce vedle řidiče, vozidlo nebylo dokonce ani podrobeno znalecké expertíze, zda vůbec bylo vybaveno funkčními bezpečnostními pásy. Žalovaný 1) rovněž vytkl okresnímu soudu nesprávný závěr o jeho spoluzavinění na vzniklé škodě spočívajícím v tom, že nastoupil do vozidla, ač věděl, že řidič před jízdou použil alkoholické nápoje. V řízení nebylo prokázáno, jak ta která osoba alkohol konzumovala, nebylo ani prokázáno, jakým způsobem byla ovlivněna schopnost řízení řidiče po použití alkoholu. K dopravní nehodě nedošlo v důsledku požití alkoholických nápojů, primární příčinou byla nepřiměřená rychlost. Na vzniku škody se alkohol nepodílel a tudíž nelze přičítat žalovanému 1) porušení povinnosti ve smyslu ustanovení § 415 obč. zák. Dále žalovaný 1) namítal nedostatek aktivní legitimace žalobce, primární odpovědnost na vzniku škody nese řidič Stanislav J., žalovaný 1) nebyl s žalobcem v přímém vztahu. Okresní soud žalovanému 1) odňal možnost prokázat svá tvrzení, když mu zcela bezdůvodně zamítl učinit důkaz jeho účastnickým výsledkem. Je závažné, že okresní soud určil spoluzavinění v rozsahu 50%, ačkoliv je zřejmé, že se žalovaný nikterak aktivně nepodílel na případném následku. Z tohoto důvodu namítal i příslušenství, když až soudním rozhodnutím je dána povinnost vrátit žalobci část zaplacené náhrady škody. V doplnění podaného odvolání bylo okresnímu soudu vytčeno, že si nevyžádal znalecký posudek v oboru dopravy, ve kterém by se soudní znalec vyjádřil k tomu, v jaké rychlosti došlo k nárazu do stromu, zda zranění tomuto nárazu odpovídají či nikoliv a zda byla ze strany spolucestující dodržena bezpečnostní opatření. Okresní soud se rovněž vůbec nevypořádal s námitkou žalovaného 1), že se vůbec nezajímal o to, zda viník nehody požíval alkohol či nikoliv. Žalovaný 1) s ním vůbec nepřišel do styku, neviděl ho požívat alkoholické nápoje a nezajímal se o něj. V případě, že by požívání alkoholických nápojů ze strany viníka dopravní nehody přítomen byl, je samozřejmostí, že by do vozidla nenastoupil.

Žalovaný 2) napadl výslovně rozsudek okresního soudu v celém rozsahu, odvolání odůvodnil tím, že okresní soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním. V řízení nebylo prokázáno, že by se žalovaný 1) jakkoliv podílel na bezprostřední příčině vzniklé škody, tj. na samotné dopravní nehodě způsobené řidičem J. a v případě, že by bylo soudem shledáno spoluzavinění na straně žalovaného 1) jako 50%, jeví se to nepřiměřené. Žalovaný 1) poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25Cdo 1264/2002, podle kterého je rozhodující posouzení, nakolik se na škodlivém výsledku podílely jednotlivé příčiny na obou stranách, o jak významné povinnosti šlo, jak závažné bylo jejich porušení a jak ovlivnilo vznik škody. Pokud by bylo prokázáno, že žalovaný 1) nebyl připoután, je

nutné zohlednit, že by k jeho zranění došlo zřejmě i v případě, že by připoután byl. Nelze proto souhlasit s názorem soudu o 50% spoluzavinění žalovaného 1). Vědomí žalovaného 1) o tom, že řidič před jízdou požil alkohol nebylo prokázáno vůbec, nikdo ze svědků neuvedl, že by přímo žalovaný 1) viděl řidiče požívat alkoholické nápoje, žalovaný 1) to nikdy netvrdil a výslech žalovaného 1) jako účastníka řízení okresní soud nepřipustil. Nebylo také prokázáno, že by žalovaný 1) nebyl připoután.

Žalobce navrhoval potvrzení napadeného rozsudku, neboť dle názoru žalobce provedl soud prvního stupně úplné dokazování, důkazy hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, v důsledku čehož dospěl k závěru, že žalovaný 1) věděl o tom, že řidič předmětného vozidla před jízdou požíval alkoholické nápoje a že žalovaný 1) nebyl připoután bezpečnostními pásy.

V důsledku podaných odvolání přezkoumal odvolací soud rozsudek okresního soudu vyjma výroku v odstavci I. a IV. Odvolání žalovaného 2), které směřovalo i vůči výrokům o částečném zastavení řízení v odstavci I. a částečnému zamítnutí žaloby v odstavci IV. bylo odmítnuto. Proti odstavci I. výroku není žalovaný 2) oprávněn podat odvolání, neboť se týkal vztahu mezi žalobcem a žalovaným 1), žalovaný 2) tak nebyl oprávněn v tomto rozsahu podat odvolání, proto bylo odmítnuto (ustanovení § 218 písm. b) o.s.ř.). Ve vztahu k odvolání do výroku v odstavci IV. o částečném zamítnutí žaloby bylo odvolání žalovaného 2) rovněž odmítnuto. V tomto rozsahu byl totiž žalovaný 2) ve věci úspěšný (vůči němu byla žaloba částečně zamítnuta), nemá proto subjektivní legitimaci k podání odvolání. Účastník může podat odvolání pouze tehdy, jestli rozhodnutím soudu vzešla na jeho právech újma (R 62/1960). Z těchto důvodů bylo odvolání žalovaného 2) odmítnuto i ve vztahu k výroku v odstavci IV. (ustanovení § 218b o.s.ř.).

Předmětem přezkumné činnosti odvolacího soudu se tak staly výroky v odstavci II., III. a V. - VIII. Při projednání podaného odvolání nebyl odvolací soud vázán uplatněnými odvolacími důvody (ustanovení § 212a odst. 1 o.s.ř.). Z úřední povinnosti zkoumal, zda řízení před soudem prvního stupně netrpělo některou z vad, na něž odkazuje ustanovení § 212a odst. 5 věta první o.s.ř. Dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem prvního stupně žádnou z těchto vad netrpělo.

Odvolací soud přejímá závěr o skutkovém stavu, ke kterému dospěl okresní soud po provedeném řízení. Nelze souhlasit s žalovaným 1), vytýká-li soudu, že neprovedl k důkazu jeho výslech. Tento důkaz sice byl v řízení před okresním soudem navržen (u jednání dne 20.5.2008), ale s ohledem na obsah spisu Okresního soudu v Třebíči sp. zn. 2T 130/2004 tento důkaz okresní soud neprovedl z důvodu, který uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že v průběhu trestního řízení žalovaný 1) opakovaně vypověděl, že si nepamatuje vůbec na okolnosti před samotnou dopravní nehodou, k dopravní nehodě ani k okolnostem po dopravní nehodě, těžko lze předpokládat, že poté, co uplynula doba čtyř let od dopravní nehody by si žalovaný 1) vzpomněl na okolnosti, které s ní bezprostředně souvisely.

Žádné závěry nelze učinit ani z odvolací námitky žalovaného 1), vytýkal-li soudu, že v řízení nebylo ani prokázáno, že by žalovaný 1) seděl jako spolujezdec vedle řidiče, neboť ve sdělení o dopravní nehodě nacházející se v trestním spise je uvedeno, že seděl na sedadle zadním. Ze všech důkazů, které okresní soud prováděl, nebylo

možno dojít k jinému závěru, že žalovaný 1) seděl na sedadle vedle řidiče, ostatně sám to ve svém protokole v průběhu trestního řízení, kterým okresní soud důkaz provedl, sám žalovaný 1) vypověděl. Pro posouzení důvodnosti žaloby však je zcela bezvýznamné, zda žalovaný 1) seděl vedle řidiče či na zadním sedadle, neboť ve znaleckém posudku znalkyně MUDr. Smatanové se nezohledňovalo místo, na kterém žalovaný 1) v okamžiku nehody seděl. Rovněž odvolací námitka o tom, že se soud nezabýval existencí funkčních bezpečnostních pásů je ve fázi odvolacího řízení bezpředmětná, v řízení vedeném v systému neúplné apelace se již těmito okolnostmi nemůže soud zabývat (ustanovení § 205a odst. 1 o.s.ř.). Totéž se týká důkazu založeného žalovaným 1) v odvolacím řízení, a to výpisem z přijímacího protokolu a propouštěcí zprávou k otázce, zda žalovaný 1) měl či neměl drobná poranění dolních končetin.

Odvolací soud zcela souhlasí s okresním soudem, dospěl-li k závěru, že v době nehody žalovaný 1) připoután nebyl. Tento závěr zcela koresponduje s provedenými důkazy, které byly okresním soudem hodnoceny v souladu s ustanovením § 132 o.s.ř. K posouzení této otázky byl vypracován znalecký posudek, ve kterém s ohledem na stav zranění, která žalovaný 1) utrpěl a absence zranění, která by utrpěl, pokud by připoután byl (povrchní zranění kůže v oblasti hrudníku a břišní krajiny - oděrky kůže pásovitého charakteru, krevní podlitiny, ale i zlomeniny žeber apod.) vedlo znalkyni k závěru, že pravděpodobně žalovaný 1) připoután nebyl. Namítal-li žalovaný 1), jak již bylo uvedeno shora, správnost přijímacího protokolu, patrně s úmyslem dokázat, že měl i taková poranění, ze kterých by bylo možné dojít k závěru, že připoután byl, je toto tvrzení již opožděné. V závěru o pravděpodobném nepřipoutání se žalovaného 1) koresponduje i s obsahem výpovědi svědka N. (z předchozího řízení vím, že řidič připoután nebyl a my ostatní taky ne), výpovědi svědka G. (pamatuji si, že když jsem sedal do auta, nikdo z nás se nepřipoutal, samozřejmě stoprocentně to vím pouze u sebe, u ostatních je to jen to, co si matně pamatuji), v trestním řízení vypověděl svědek N., že „nikdo z nás při jízdě nebyl připoután bezpečnostními pásy“.

Odvolací soud souhlasí s okresním soudem také, pokud se týká jeho závěru o tom, že žalovaný 1) věděl o podnapilosti řidiče. V příslušné restauraci bylo sice více lidí, účastníků konkrétní oslavy však bylo pouze asi osm, neobstojí odvolací námitka žalovaného 1) o tom, že řidiče vůbec neznal, že byl najatý, neboť sám v průběhu trestního řízení uvedl, že ho zná z práce, jedná se o jejich stálého zákazníka.

Odvolací soud tak vychází ze stejného skutkového stavu jako soud okresní, změnil-li jeho rozsudek částečně, pak z toho důvodu, že dospěl k jinému závěru o výši spoluzavinění žalovaného 1). Žalovaný 1) usedl do motorového vozidla, aniž byl připoután. Skutečnost, že se jedná o velmi krátkou vzdálenost z předmětné restaurace do nedalekého kempu, není právně významná. Řidič způsobil dopravní nehodu, za kterou byl pravomocně odsouzen, s tím, že po předchozím požití alkoholických nápojů řídil osobní automobil, v důsledku nepřiměřené rychlosti nezvládl řízení a vjel mimo komunikaci. Odvolací soud nesouhlasí s žalovaným 1), tvrdí-li, že vědomost žalovaného 1) o požití alkoholických nápojů řidičem není podstatná, neboť bezprostřední příčinou nehody byla nepřiměřená rychlost tohoto řidiče. Dle názoru odvolacího soudu zavazuje soud v civilním řízení celý výrok o vině řidiče, tedy i skutečnost, že řídil vozidlo po požití alkoholu, což má dopad také na spoluzavinění

žalovavého 1) o jeho vědomosti o podnapilosti řidiče, případně o tom, zda nemohl zabránit této škodě ve smyslu ustanovení § 415 obč. zák. Podle odvolacího soudu odpovídá žalovaný 1) dle tohoto zákonného ustanovení částečně za vzniklou škodu. V řízení nebylo z žádného důkazu postaveno napevno, že by žalovaný 1) skutečně viděl, že by řidič požíval alkoholické nápoje, nicméně s ohledem na okolnosti, které provázely návštěvu této restaurace (oslava narozenin), dobu, po kterou se tato akce konala (od odpoledních hodin do asi 19:00 hodin) i skutečnost, že žalovaný 1) byl do této restaurace spolu s dalšími kamarády přivezen právě panem J. a tímto zase odvážen do kempu, bylo na žalovaném 1), aby se staral o to, zda řidič vozidla pil alkoholické nápoje či nikoliv, v jakém je stavu apod. Nic takového však žalovaný 1) neučinil, čímž porušil povinnost ve vztahu k ustanovení § 415 obč. zák.

Shora uvedená jednání žalovaného 1) svědčí o tom, že se spolupodílel na vzniku škody. Hodnotil-li odvolací soud výši spoluzavinění žalovaného 1), dospěl k závěru, že toto činí 20%. Žalobce se domníval, že spoluzavinění žalovaného 1) činí 50%, tento názor respektoval i soud okresní, dle názoru odvolacího soudu však konkrétní jednání žalovaného 1), jímž se na vzniku škody spolupodílel, neodpovídá výši 50%. Při stanovení takovéto výše spoluzavinění by muselo jít o situaci, kdyby se poškozený sám aktivně podílel na vzniku škody např. tím, že by půjčil automobil osobě, která by neměla řidičské oprávnění, případně by byla v podnapilém stavu a poté by došlo k dopravní nehodě, při které by utrpěl škodu. V daném případě však míra spoluzavinění žalovaného 1) je výrazně nižší, dle názoru odvolacího soudu odpovídá právě 20%, a proto v tomto poměru vyčíslil odvolací soud částky, které jak žalovaný 1) tak žalovaný 2) je povinen žalobci zaplatit. Odvolací soud nemá pochybnosti o aktivní legitimaci žalobce jako osoby, která plnila na základě pojistné smlouvy uzavřené s vlastníkem motorového vozidla.

Žalovanému 1) byla z titulu pojištění vyplacena částka 579.613,- Kč. 20% z této částky činí 115.923,- Kč, takže je v tomto rozsahu žaloba vůči žalovanému 1) důvodná, a proto výrok v odstavci II., jímž okresní soud co do této částky žalobě vyhověl včetně úroků z prodlení byl potvrzen (ustanovení § 219 o.s.ř.). Povinnost zaplatit žalobci úroky z prodlení odpovídá ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák., v tomto směru zcela odkazuje odvolací soud na odůvodnění napadeného rozsudku.

Ve vztahu k žalovanému 2) bylo vyplaceno 103.829,- Kč, z toho 20% činí 20.766,- Kč, takže v tomto rozsahu byl výrok v odstavci III. (včetně úroku z prodlení) rovněž potvrzen. Ve zbývajícím rozsahu, o němž rozhodoval okresní soud, tedy ve vztahu k žalovanému 1) co do částky 173.883,- Kč s příslušenstvím a ve vztahu k žalovanému 2) co do částky 31.149,- Kč byl rozsudek okresního soudu změněn tak, že v tomto rozsahu byla žaloba zamítnuta (ustanovení § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř.).

Došlo-li ke změně, byť částečné, bylo znovu rozhodováno také o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně (ustanovení § 224 odst. 2 o.s.ř.). Žalobce se po žalovaném 1) domáhal částky 289.806,- Kč, úspěšný byl co do částky 115.925,- Kč, což činí 40%, žalovaný 1) byl úspěšný co do 60%, proto je žalobce povinen nahradit žalovanému 1) náklady řízení ve výši 20%.

Náklady žalovaného 1) před soudem prvního stupně činily celkem 44.600,- Kč a sestávají se z odměny advokáta ve výši 43.100,- Kč (ustanovení § 3 odst. 1 bod

5 vyhlášky č. 484/2000 Sb. a paušální náhrady za pět úkonů právní služby po 300,- Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Částku 8.920,- Kč (20% z celkových nákladů) je žalobce povinen zaplatit advokátce žalovaného 1) (ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř.) ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (ustanovení § 160 odst. 1 o.s.ř.).

Výrok o náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným 2), který byl rovněž úspěšný co do 20% odpovídá skutečnosti, že žalovaný 2) se práva na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně vzdal.

V důsledku poměru úspěchu a neúspěchu došlo také ke změně výroku o náhradě nákladů řízení, které vznikly státu. Celková částka 2.409,- Kč, kterou dosud stát se svých prostředků vynaložil, byla rozdělena podle poměrů úspěchu účastníků ve věci. Státu vznikly celkem náklady ve výši 4.014,50 Kč podle poměru úspěchu a neúspěchu (žalobce byl neúspěšný co do 60%, je proto povinen zaplatit 60% této částky, tj. 2.409,- Kč, zbývající částku ve výši 1.605,50 Kč musí poměrně, podle předmětu řízení zaplatit oba žalovaní, což činí u žalovaného 1) částku 1.361,50 Kč a u žalovaného 2) částku 244,- Kč. Účastníci řízení jsou povinni zaplatit náhradu nákladů řízení státu ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Karviné.

Výroky o náhradě nákladů odvolacího řízení odpovídají poměru úspěchu a neúspěchu stejně jako v řízení před soudem prvního stupně (ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. a § 224 odst. 1 o.s.ř.). Rozdíl mezi úspěchem a neúspěchem činí 20% ve prospěch žalovaných, což u žalovaného 1) vedlo k přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 12.814,- Kč. Celkové náklady, které v tomto řízení žalovanému 1) vznikly, činí 64.070,- Kč. Tato částka sestává z odměny za právní zastoupení ve výši 43.100,- Kč (ustanovení § 3 odst. 1 bod 5 vyhlášky č. 484/2000 Sb.), paušální náhrady za dva úkony právní služby ve výši 600,- Kč (ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), cestovního právní zástupkyně žalovaného 1) k odvolacímu jednání v celkové výši 194,- Kč (náhrada za pohonné hmoty činí 55,- Kč - 34 km x 6,23 l x 25,90 Kč lomeno 100, náhrada za použití automobilu činí 139,- Kč - 4,10 Kč x 34 km), náhrada za ztrátu času za 2 započaté půlhodiny po 100,- Kč činí 200,- Kč. Součet těchto částek činí 44.094,- Kč, vzhledem k tomu, že současná zástupkyně žalovaného 1) je plátkyní DPH, byla tato částka navýšena o 19% DPH, tj. na částku 52.472,- Kč, soudní poplatek z odvolání činí 11.600,- Kč, celkem tak vznikly žalovanému 1) náklady odvolacího řízení ve výši 64.072,- Kč, po krácení na 20% činí tato částka 12.814,- Kč. Také náhradu nákladů odvolacího řízení je žalobce povinen zaplatit advokátce žalovaného 1) (ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř.) ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Žalovanému 2), kterému přísluší rovněž právo na náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 20% byla přiznána náhrada těchto nákladů ve výši 416,- Kč. Na náhradě nákladů odvolacího řízení požadoval žalovaný 2) částku 2.080,- Kč za zaplacený soudní poplatek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, u Okresního soudu v Karviné.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 4. prosince 2008

Za správnost vyhotovení:
Pavel Kabát

JUDr. Zdeňka Jurasová, v.r.
předsedkyně senátu